

Ramund

Ramund var sig en bedre mand
om han havde bedre klæder
Dronningen gav hannem klæder på stand
af blågarn, bast og læder
"Sådan vil jeg ikke ha, " sagde Ramund.
"Sådan står mig ikke bra, " sagde Ramund hin unge

Ramund gik sig ved saltens søstrand
der så han syv jætter stande
"Tager jeg Ramund på min mindste hånd
og kaster ham langt fra lande"
"Det gør ikke ene du, " sagde Ramund
"I må komme alle syv, " sagde Ramund hin unge

Ramund tog til sit dyre sværd
det han kaldte dymlingen røde
Hug han de jætter syv med en færd
at blodet randt dennem til døde
"Der ligger alle syv, " sagde Ramund
"Alt står jeg her endnu, " sagde Ramund hin unge

Kejseren ud af vinduet så
med angst og sorrigfuld mine
"Hvo er den mand, i gården mon stå
og der så hæsselig grine?
"Det er mig, jeg har lyst, " sagde Ramund
"Med dig at vov' en dyst, " sagde Ramund hin unge

Ramund tog til sin store kniv
den han kaldte dymlingen dyre
Skilte han kejseren ved hans liv
at hovedet fløj femten mile
"Jeg mente den ej bed, " sagde Ramund
"Dog rinder blodet ned, " sagde Ramund hin unge